

זלמן אין לו מכנסיים

מסיבות חשק ונשק באוהלי החלוצים ●
 „סוללות כבישים” יפהפיות ● פילוג פוליטי
 על רקע מיני ● מאבק על „עבודה
 עיברית” באהבה ● פרק נוסף מן הרומן
 הפורנו-פוליטי המסעיר

בערב עליתי לאוהלו של בן-צבי, על-פי
 הזמנתו. כל החבורה היתה שם — בן-צבי,
 בייג'י, שרתוק, זלמן, ברל וגם ינאית. פנס
 הלוקס הפיץ אור נעים והאווירה היתה
 נינוחה, למרות הוויכוח הער שהתנהל,
 בשאלה אם הציונות מנוגדת לסוציאליזם,
 אם לאו. השנאפס המתקתק עשה את שלו.
 „היילכו שניים יחדיו, בלתי אם נועדו?”
 היקשה זלמן. שהיה המשכיל בחבורה.
 „השאלה היא הכיצד לגרום לכך שיילכו
 יחדיו,” קבע ברל בקולו העמוק והאינטלקט-
 טואלי, „המפתח הוא בידינו שלנו.”
 בייג'י הסכים עם ברל ושרתוק שתק.
 בן-צבי ואני החלפנו מבטים חמים, אבל

מאת יהודית וקסלר כפי שסופר ל

מימין: כותבת הזיכרונות יהודית
 וקסלר, כיום סבתא ממוצעת.
 בתמונה התחתונה: יהודית
 וקסלר (שנייה מימין) עם
 חברותיה העליונות בעת סלידת
 כביש צמח—הגניה.

הסירה את השמיכה והחלה מבצעת ב-
 שפתיה מעשה מגונה בברל. התחלתי
 לרעוד, כמעט שבכיתי. זלמן ובייג'י, שראו
 את מצבי, חשו מייד לעזרתי. בייג'י ליטף
 בעוז את ישבני הרטט מועם וערוותי
 הבוכיה מתדהמה, ואילו זלמן נטל בחזון
 את ראשי הקט אל בין ברכיו החמות.
 הלילה הגדול בחיי זה אך החל.

האמת היא שלא רציתי לתנות אהבים
 עם כל גבר שיצאתי איתו. עשיתי גם
 מישגים. היו לילות שהשתכרתי וקרה מה
 שקרה. אבל, זה היה נדיר — ולעולם לא
 עם אדם שהיכרתי זה-עתה. הצרה היתה
 שחיככתי בניאדם בתור שכאלה, ורק
 כשהייתי מתעוררת בבוקר הבינותי ששג-
 תי. התברר לי שעשיתי עצמי זולה על-ידי
 קיום יחסים עם גבר שלא היה חשוב לי.
 סכס חשוב רק כשיש יחס אל בן-הזוג.
 אם אשה הולכת לשכב עם כל גבר שהיא
 יוצאת איתו, סימן שמהו לא בסדר איתה.
 כשהתעוררתי כבר היה נטוש ויכוח קשה
 בין שלושת הגברים הנפלאים הללו, שישבו
 סביב לשולחן הקטן עליו שכבה עירומה
 הבחורה-התימניה.
 „ואני אומר שתקענו יחד!” צעק זלמן,
 אדום כולו.
 בייג'י לא הסכים: „לא יתד תקענו.”
 אמר בועף, „כייאם משהו קטן יותר.”
 ברל התרתה. קם על רגליו וצרח לעבר
 בייג'י: „הסתלק מכאן, אופרטוניסט!”

מכטייהקינאה התוקפניים של ינאית גרמו
 לי להרגשה קשה.
 „אני צריכה לצאת לשמירה,” אמרה
 לפתע ינאית, „מוטב שתלכו לישון.”
 בן-צבי נד אלי קלות בראשו, כרומז
 שאחזור מאוחר יותר, וכך היה.
 בן-צבי כבר היכה לי אחוז תשוקה
 פראית. למרות תדמיתו העדינה והאצילית
 בחייו הציבוריים, היה בן-צבי סוער ותוק-
 פן בחייו הפרטיים. הוא משך אותי אליו
 והידק את גופי המתפתל אל גופו החסון.
 לא יכולתי לסרב. לא רציתי שיחשוב אותי
 לאשה קלה להשגה, אך לא יכולתי לעמוד
 בפני כוח קיסמו האדיר. שפתי הרכות היו
 בוערות שעה שפגשו את שפתיו הקשות.
 לשונו החמה השתעשעה בפי, וכחיידי ה-
 איתנה חפנה אחד משדי הזקופים ועיסתה
 אותו בתנועות איטיות וסיבוביות. נפלנו
 על מיטת-השדה.
 יום המחרת היה חם במיוחד. האוויר
 צמד במקומו ולהטו של האספלט הרותח
 לא הקל על העבודה הקשה.
 בהפסקת-הצהריים ניגש לפתע ברל אל
 חבורת החלוצים שסעדו את ליבם בפיתה
 ובבצל, וקרא לי לבוא עימו. הייתי המומה.
 ברל היה המנהיג בה-א-הידיעה של ה-
 חבורה, והנה הוא קרא לי כך, לעיני
 שאר הבחורות המשתאות.
 „תבואי אלי הערב,” קבע ברל בפסקנות
 והסתלק, כשהוא מותיר אותי רוטטת.
 המשכו של יום-העבודה עבר עלי בר-
 התלבטויות קשות. לא רציתי, מחד, ליפול
 בזרועות כל גבר מייד כשיקרא לי, כאחת
 מקלות-הדעת. אלא שברל לא היה כל
 אחד, ברל היה אחד-יחידי. לאיש כברל
 אסור היה לסרב. הוא היה אוטוריטה.
 השתי שאני מתאובת באיש החמים וה-
 חביב הזה. אך ידעתי, מאידך, כי כל כולו
 בעשיית הציונות ולא בעשיית אהבה.
 לעת השקיעה רחצתי במעיין, לבשתי
 את שמלת-השבת הלבנה, ופסעתי לאיטי,
 אל אוהלו הבודד של ברל בראש הגיבעה.

כך החלה המחלוקת שפילגה, בשנים
 שלאחר-מכן, את היישוב כולו.
(הפרק הרביעי — בגליון יום ו')

כששניהם נושאים בורעותיהם
 תימניה תמירה ועירומה כביום-היוולדת.
 זלמן ובייג'י צחקו ושרו בחדווה:
 „ברליה, ברליה צא החוצה — אבא ואמא
 יתנו לך עוגה!” מצמצתי בעיני והתקשיתי
 להאמין למראה-עיני. הבחורה השחרחרת
 הייכה כשירדה מזרועותיהם והודחלה לתוך
 המיטה לציודו של ברל.
 קפאתי. הייתי מאובנת לגמרי. היא

ברל לא היה התפשטתי ונכנסתי למיטה.
 נמנמתי עד שהרגשתי את ברל נכנס
 למיטה ומחבק אותי ברוד. רכותו של
 המנהיג „הקשוח” היתה מדהימה, וכל
 התנגדותי נמוגה ונמסה כלא-הייתה. שקענו
 מתחת לשמיכה, כנועים ברוך האהבה.
 לפתע שמעתי קולות מכיוון פתח האוהל.
 הפניתי את ראשי וראיתי את זלמן, לבוש
 ברובשקה בלבד ללא בגד תחתון, ואיתו